

ÉTKEZÉSI ÍRÓ

Járdacsárda

szöveg: Jolsvai András, fotó: Sebestyén László

Itt a tavasz, s hogy itt a tavasz, onnan tudhatjuk elsősorban, hogy Budapestet gombamód lepik el a járdára kitett székek és asztalok, a legkülönbébb stílusban és elrendezésben, meggátolva a helyváltoztatás egyetlen fajtáját, mely ebben a városban egyáltalán még lehetséges volt, a gyaloglást. (Egyes források szerint innen származik a székesfőváros kifejezés.) Különcsönös félreértések folytán ezt a jelenséget teraszolásnak szokás nevezni, és vannak, akik a vendéglátás természetes velejárójának tartják. Pedig, higgyék el, nem az.

Hogy megspóroljuk magunknak az energiát és időt, míg elmagyarázom, miért is nem, a következőt javaslom: sétáljanak végig a körúton, és üljenek be (ki) bármelyik vendéglő úgynevezett teraszára. Rendeljenek egy világos színű ételt vagy italt, ültessenek magukkal szembe egy kedves, távoli ismeróst, és próbáljanak meg beszélgetni vele. A következők fognak történni a legrövidebb időn belül: az étel és az ital az utca felvert porától elszíneződik, az asztaltársunknak pedig egyetlen szavát sem értjük majd. Hosszabb, fél órát is meghaladó járdalét után szúró fájdalmat érzünk majd a tüdőnk táján, biztos jeleként annak, hogy a benzinszármazékok megfe-

lelő mértékben letelepedtek már a belső szerveinkben.

Egyszóval a járdára kitett asztalok nemcsak a gasztronómiai élményt teszik lehetetlenné, nemcsak a gyaloglást gátolják meg, hanem egészségünkre is rendkívül károsak. Akkor pedig mivégre az egész?

Fenti kérdésünkből két további kérdés következik. Az egyik, hogy miért engedélyezik az illetékesek az ilyesmit, a másik, hogy mi, pestiek, miért hódolunk ennek az életveszélyes szenvedélynek. Az első kérdésre igen egyszerű a válasz, az illetékes kerületek és illetékes döntéshozók így növelik saját bevételeiket. (Hogy e kettő oly gyakran nem esik teljesen egybe, az abból is látható, hogy engedélyt nyerne a teraszépítésre mindazon helyek, ahol ez fizikailag szinte lehetetlen, viszont nem kapnak engedélyt azok, ahol a székek, asztalok senkit sem zavarnának – mert hogy a döntés másfajta koordináták mentén születik.) A második kérdésre, férfiasan bevallom, nem is sejtem a választ. Van két bizonytalan alválaszom, az egyik a dohányzással függ össze, a másik a város nyüzsgő forgatagának szemlélésével, de magam sem vagyok velük elégedett. Közrejátszhat még a beszélgetésre való képtelenség, melyet a

múlt alkalommal említettünk az éttermi zenélés kapcsán – itt, a teraszon, ab ovo meg se próbáljuk a kapcsolatteremtést – de hát annyi minden más van a méreg (direkt volt!) másik serpenyőjében, hogy a jelenség így is érthetetlen marad. (Egyedül a kamikázékepzőben volna létjogosultsága.)

Nehogy végleg elveszítsem rokonszenvűik megmaradt töredékét, sietek kijelenteni, hogy nem vagyok ellensége a szabadtéri vendéglátásnak, sőt. Élek-halok az erdei tisztásokon abszolváltn piknikekért, de egy elegáns kerthelyiség is el tud varázsolni. (Régi magyar filmekben láthatnak eleget.) Sőt, ismerek olyan éttermet ma is, melyeknek bájos, apró belső udvarán meghitt vacsorák szervezhetőek. És a Római-part vegyes tüzelésű éttermeinek is megvan a maga funkciója szűnyogirtás után. Sőt, azok a városi szigetek, ahonnan az autóközlekedés többé-kevésbé kitiltatott (a Ráday-utca meg a Tompa utca környéke, a Liszt Ferenc tér, hogy csak néhány példát mondjunk), szintén tud követendő példával szolgálni. De a főútvonalak járdáin semmi keresnivalója nincs egy magára valamit is adó levesnek: e tekintetben nem nyitok vitát.

Illetve csak nem nyitnék. Mert, veszemre, jártam néhány déli nagyvárosban is életem során, és ott bizony azt tapasztaltam, hogy minden talpalatnyi helyet betérítnek az efféle sanigartenek. (A szó bécsi eredetű, persze, mint látható, magyar vonatkozásokkal.) Apró asztalok, zsúfoltság, kényelmetlenség az autók szájában. És ezért jobb helyeken még felárat is számolnak.

Jó, de miért épp ebben akarjuk lepipálni a művelt nyugatot? (Jav: délnyugatot?) ●

